

Браття, лишіть мене,
лишіть мене в спокою,
Нехай я сам собі далекий шлях верстаю,
І називайте ви мій хід мандрівкою пустою,
Я все-таки піду, куди іти бажаю.
Аж втомлений самотньою ходою,
Коли епічну в таємнім темнім гаю, —
О тобі снитиму, мій любий рідний краю.

О тобі снитиму. Та не таким, як нині,
Лиш як колись, колись,
коли мій сон здійсниться.
Про гори снитиму, високі гори сині,
Там, де орел-беркут з вітрами
гордо б'ється,
Про ріки, що плывуть свобідно по долині,
Про лан, що рівно всім колоссям
колоситься,
Про люд розумний, гарний... В самотині
Позвольте, най цей сон мені
колись присниться!

Краків, 1907

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «На маргінесах»](#);